

LIU CIXIN

CAPĂTUL MORTII

Traducere din limba engleză
de NINA IORDACHE

NEMIRA

Coperta: Vasile ADNAN, Alexandru CSUKOR
Redactor: Marian COMAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Cătălina MIHAI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CIXIN, LIU

Capătul morții / Liu Cixin ; trad. din lb engleză: Nina Iordache,
– București: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0630-2

I. Iordache, Nina (trad.)

821.581

Liu Cixin

DEATH'S END

Copyright © 2010 by Liu Cixin

Romanian language translation rights © 2020 by FT Culture (Beijing) Co., Ltd.

Co-published by Chongqing Publishing & Media Co., Ltd.

© Nemira, 2020

Tiparul executat de ARTPRINT SRL

Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0630-2

PERSONAJELE DIN PROBLEMA CELOR TREI CORPURI ȘI DIN PĂDUREA ÎNTUNECATĂ

(În limba chineză, numele de familie se scrie înaintea prenumelui.)

Ye Wenjie	Fiziciană a cărei familie a fost persecutată în timpul Revoluției Culturale. A inițiat contactul cu trisolarienii și a grăbit Criza Trisolariană
Yang Dong	Fiziciană, fiica lui Ye Wenjie
Ding Yi	Fizician teoretician și prima ființă umană care a luat contact cu picăturile trisolariene; iubitul lui Yang Dong
Zhang Beihai	Ofițer din Flota Asiatică ce a deturnat nava <i>Selecția Naturală</i> în timpul Bătăliei de Apoi, conservând astfel un licăr de speranță pentru umanitate în timpul celei mai întunecate clipe. Posibil, unul dintre primii ofițeri care au înțeles natura bătăliilor întunecate
Secretarul General	
Say	Secretarul General al ONU în timpul Crizei Trisolariene
Manuel Rey Diaz	Cel cu Fața la Zid, a propus planul bombei cu hidrogen uriașe ca mod de apărare împotriva trisolarienilor
Luo Ji	Cel cu Fața la Zid, a descoperit teoria Pădurii Întunecate; creatorul strategiei de descurajare Pădurea Întunecată

TABELUL ERELOR

Era Comună	Prezent - 201X E.C.
Era Crizei	201X - 2208
Era Descurajării	2208 - 2270
Era Post-Descurajare	2270 - 2272
Era Transmisiei	2272 - 2332
Era Propulsiei	2333 - 2400
Era Galactică	2273 - necunoscut
Era Domeniului Negru pentru Sistemul DX3906	2687 - 18906416
Cronologie pentru Universul 647	18906416 - ...

CAPĂȚUL MORȚII

Fragment din Prefața la

Un trecut în afara timpului

Presupun că ceea ce urmează ar trebui să se numească *istorie*, dar, de vreme ce nu mă pot baza decât pe memorie, îi lipsește rigoarea istoriei.

Nu este corect nici măcar s-o numesc *trecutul*, fiindcă evenimentele relatate în aceste pagini nu au avut loc în trecut, nu au loc acum și nu se vor întâmpla în viitor.

Nu vreau să înregistrez detaliile. E doar un cadru pentru o istorie sau o relatare a trecutului. S-au conservat deja detalii, din abundență. Sigilate în sticle plutitoare, ele vor ajunge, sperăm, într-un univers nou și vor continua să existe acolo.

Așa că am schițat doar un cadru; într-o bună zi, cadrul va face mai simplă completarea tuturor amănuntelor. Sigur, această sarcină nu ne va reveni nouă. Pur și simplu, sper că va veni o asemenea zi, pentru cineva.

Regret că ziua aceasta nu a existat în trecut, că nu există în prezent și că nu va exista în viitor.

Deplasez soarele spre vest și, pe măsură ce unghiul din care cade lumina se schimbă, picăturile de rouă de pe plantulele de pe câmp lăscănesc ca o mulțime de ochi care se deschid brusc. Atenuează strălucirea soarelui pentru ca apusul să vină mai devreme; apoi mă uit fix la silueta mea de pe orizontul îndepărtat, în fața soarelui care apune.

Fac cu mâna siluetei; silueta îmi face și ea cu mâna. Privindu-mi umbra, mă simt tânără din nou.

E un moment cât se poate de bun, numai bun de păstrat în amintire.

Partea I

Mai 1453, E.C.

MOARTEA MAGICIANULUI

Oprindu-se să-și adune gândurile, Constantin al XI-lea dădu la o parte teancul cu hărți de apărare a orașului, își strânse cordo-nul veșmântului purpuriu și așteptă.

Simțul lui temporal era foarte precis: cutremurul veni în mo-mentul pe care-l așteptase, o mișcare seismică violentă și puternică ce părea să se fi născut din adâncul vintrelor Terrei. Candelabrul de argint vibra, murmurând, iar un fir de praf care probabil adăs-tase pe acoperișul Marelui Palat vreme de o mie de ani căzu și se împrăstie peste flăcările lumânărilor, unde particulele explodară în scânteieri miniaturale.

La fiecare trei ore – intervalul de timp necesar otomanilor să reîncarce una dintre monstruoasele lor bombarde proiectate de inginerul Orban –, ghiulele din piatră de câte o mie două sute de funți năruiau zidurile Constantinopolului. Acestea erau cele mai rezistente ziduri din lume: fuseseră construite de Theodosius al II-lea în timpul secolului al V-lea, fuseseră întărite și extinse în permanență și erau principalul motiv pentru care Curtea Bizanțului supraviețuise atâtor dușmani puternici.

Dar, cu fiecare lovitură, uriașele ghiulele de piatră scobeau acum găuri în ziduri, de parcă din ele ar fi mușcat un uriaș invizibil. Împăratul își putea imagina scena: în timp ce resturile produse de explozie umpleau aerul, puzderie de soldați și de civili alergau spre rănilor proaspete din ziduri ca un roi de furnici curajoase sub un cer plin de praf. Umpleau gaura cu orice aveau la îndemână: felurite bucăți scoase din alte clădiri din oraș, saci de în umpluți cu pământ, covoare arăbești scumpe... Putea chiar să-și imagineze norul de praf, îmbibat de lumina soarelui care apunea, plutind lent spre Constantinopol ca un giulgiu auriu.

În timpul celor cinci săptămâni cât orașul fusese sub asediu, avuseseră loc șapte asemenea cutremure, la intervale regulate, zi de zi, ca bătăile unui ceas enorm. Era timpul și ritmul unei alte lumi, o lume a păgânilor. Față de aceste cutremure, sunetul ceasului de aramă cu cap dublu de vultur, din colț, ce reprezenta ora Creștinătății, părea slab.

Cutremurul slăbi în intensitate. După o vreme și cu mult efort, împăratul Constantin își concentrează gândurile asupra realității prezente. Făcu un gest spre gardă, pentru a-i da de înțeles că e gata să-și primească vizitatorul.

Phrantzes, unul dintre miniștrii cei mai de nădejde, intră împreună cu o persoană zveltă și fragilă care-l urma la mică distanță.

– Ea e Elena.

Phrantzes se trase la o parte, lăsând loc femeii.

Împăratul o privi. Femeile nobile din Constantinopol preferau veșmintele împodobite cu elemente decorative sofisticate, în timp ce femeile de rând purtau haine albe simple și fără formă care le acopereau până la glezne. Dar această Elenă părea să fie o combinație între cele două tipuri de femei. În loc de tunica brodată cu fir de aur, purta o rochie albă, ca femeile de rând, dar, peste rochie, îmbrăcase o mantie luxoașă; cu toate acestea, în locul culorilor purpuriu și roșu rezervate nobilimii, mantia era galbenă. Fața ei era încântătoare și senzuală, amintind de o floare care mai degrabă ar putrezi de prea multă adorație decât să se vestejească în solitudine.

O prostituată, și probabil una care se descurca foarte bine.

Corpul îi tremura. Privea în jos, dar împăratul observă că avea o sclipire febrilă în ochi, ducând cu gândul la o tulburare și un zel rare pentru cei din clasa ei.

– Pretinzi că ești dotată cu puteri magice? întrebă împăratul.

Dorea să sfârșească cât mai repede audiența. De obicei, Phrantzes era meticulos. Dintre cei aproape opt mii de soldați care apărau acum Constantinopolul, doar o mică parte proveneau din armata activă și aproximativ două mii erau mercenari geno-vezi. Phrantzes se ocupase de recrutarea restului de oameni, câte puțini de fiecare dată, dintre locuitorii orașului. Deși împăratul nu era neapărat interesat de această ultimă idee a lui, statutul acestui iscusit ministru presupunea măcar ascultarea lui.

– Da, îl pot uicide pe sultan, tremură vocea abia auzită a Elenei, ca niște fâșii de mătase adiind în vânt.

Cu cinci zile mai înainte, stând în fața palatului, Elena ceruse să-l vadă pe împărat. Când gărzile încercaseră s-o dea la o parte, ea le arătase un pachetel care îi uluise. Nu fuseseră siguri de ce le arăta, dar știuseră că nu era ceva ce ar fi trebuit ea să aibă. În loc să fie adusă în fața împăratului, fusese reținută și interogată despre modul în care intrase în posesia obiectului. Mărturia ei fusese confirmată și fusese dusă apoi în fața lui Phrantzes.

Phrantzes luă acum pachetelul, desfăcu pânza de in și puse conținutul lui pe biroul împăratului.

Privirea împăratului fu tot atât de uluită ca acelea ale soldaților, cu cinci zile în urmă. Dar, spre deosebire de aceștia, el știu imediat la ce se uita.

Cu mai mult de nouă secole înainte, în timpul domniei lui Iustinian cel Mare, meșteșugari iscusiți turnaseră două potire din aur pur, încrustate cu nestemate și strălucind de o frumusețe care tulbura sufletul. Cele două potire erau identice, cu excepția aranjamentului și a formelor nestemateilor. Unul dintre acestea fusese păstrat pe rând de împărații bizantini, iar celălalt fusese sigilat, împreună cu alte comori, într-o încăpere secretă din fundația Hagiei Sophia, în anul 537 E.C., când a fost reconstruită marea biserică.

Strălucirea potirului din Marele Palat, cu care împăratul se obișnuise, pălise în timp, dar cel din fața lui arăta atât de luminos încât părea că fusese făcut cu doar o zi în urmă.

Nimeni nu crezuse la început mărturia Elenei, socotind că probabil furase potirul de la unul dintre stăpânii ei bogați. Deși mulți știau despre încăperea secretă de sub mănăstirea bisericii, puțini cunoșteau locul exact unde se afla aceasta. În plus, încăperea secretă era înconjurată de pietre uriașe din fundație și nu existau uși sau tuneluri care să ducă la ea. Ar fi fost imposibil să intri în încăperea fără un efort ingineresc uriaș.

Cu patru zile înainte, însă, împăratul ordonase să fie adunate artefactele prețioase ale orașului, ca precauție pentru eventualitatea căderii Constantinopolului. Era o măsură disperată, deoarece știa prea bine că turcii blocaseră toate rutele de acces spre oraș și n-ar fi avut pe unde să scape cu toate aceste bogății.

Avusese nevoie de treizeci de salahori care lucraseră fără răgaz timp de trei zile, ca să intre în încăperea secretă, ai cărei pereți fuseseră clădiți din pietre tot atât de masive ca cele din Marea Piramidă a lui Kheops. În mijlocul încăperii se afla un sarcofag masiv de piatră, sigilat cu douăsprezece benzi de fier încrucișate. Mai avusese nevoie de încă o zi întreagă pentru tăierea benzilor de fier, înainte ca cei cinci salahori, sub privirea atentă a multelor gărzi, să reușească într-un final să ridice capacul sarcofagului.

Cei prezenți nu fură uluiți de comorile și de obiectele sacre ascunse acolo vreme de aproape o mie de ani, ci de ciorchinele de strugure de deasupra lor, care era încă proaspăt.

Elena susținuse că a lăsat un ciorchine de strugure în sarcofag cu cinci zile înainte și, după cum declarase, jumătate dintre struguri fuseseră mâncați, iar pe tulpina ciorchinelui rămăseseră doar șapte boabe.

Salahorii verificară comorile pe care le găsiseră, comparându-le cu cele din lista aflată la interior, pe capacul sarcofagului de piatră, și nu lipsea nimic în afară de potir. Dacă potirul nu ar fi fost găsit la Elena și fără mărturia ei, toți cei prezenți ar fi fost executați, chiar dacă juraseră cu toții că încăperea și sarcofagul păreau intacte.